

– Tað fyrsta Jógvan ger, tá hann vaknar um morgunin, er at siga: “mamma, beinið á”

– Ivin var ræðuligur, og hetta var tann harðasta avgerðin, eg nakrantíð havi tikið

tíð, áðrenn vit sóu, at hetta við stuðulskinnara og at byggja meiri og meiri undir sjálvan fótin, sum høgra beinið styttist í mun til vinstra, ikki varð nakað lív fyri Jógvan, sigur mamman.

– Hvør nýggjur skinnari var tyngri og kendist sum eitt fremmant likam á honum. Og uttan skinnara datt fóturin á liðina, so at hann royndi at ganga á sjálvum øklaknútinum, har var stutt sagt einki, ið bar fótin uppi, leggur hon aftrat.

– Jógvan fór til gongu við skinnara, tá hann var eitt ára gamal, og eftir at hava baksast við sjei ymiskar skinnarar, ynsktu vit at fáa møguleika at tosa við læknan um at taka fótin, sigur Judit Eliassen síðani.

Høvdu tey varðveitt fótin, hevði Jógvan havt tveir føtur á sama beini, sín egna, ið varð hildin uppá pláss av skinnara, og ein eyka protesufót undir fyri at náa somu longd sum tað fríska beinið.

– Fyri hvønn nýggjan skinnara, ið vit fingi, vórðu vit meir sannførd um, at rættast var at taka sjálvan fótin, ið kortini ikki kundi bera Jógvan, og fáa skapt eitt meiri støðugt fundament at seta eina eftirgjörda beinprotesu á - nevniliga hansara egna hal, sigur Judit Eliassen.

Harðasta avgerðin

Tey tosaðu aftur við lækarnar um valmøguleikarnar, sum tey høvdu fingið, og lækurin helt, at tey skuldu fara aftur til Føroya at hugsa seg um, áðrenn tey tóku endaliga avgerð um, hvat tey ynsktu.

– Vit kenna ongan annan í Føroyum, sum hevur hetta brekið, og tí høvdu vit ongan annan at tosa við um tað. Eg leitaði nógv á netinum, og á Instagram funnu vit eina familju í Svøríki, sum hevur eina lítla gentu við sama breki. Tey foreldrin høvdu valt at amputera. Tann gentan kláraði seg ómetaliga væl. Hon rann, dansaði og hoppaði, sum hini børnini, sigur hon.

– Eg læs nógvar greinar bæði um amputering og leinging, sigur hon og leggur aftrat, at hon tó skjótt bleiv veruliga sannførd um, at tey áttu at amputera fótin hjá Jógvani. Helmar ivaðist eitt sindur í eina tíð, men til endans